

Stokje

Reinhilde Van Driel

De Put

Na schooltijd wandelen Pia, Suzy en Arthur samen naar huis. Dat doen ze al een paar jaar, sinds hun ouders het niet meer nodig vinden hen aan de schoolpoort op te wachten. De tweeling Suzy en Arthur zit een klas lager dan Pia. Ze kijken op naar Pia, die al tien is en veel dingen in haar eentje doet. Zeker sinds haar moeder vorig jaar naar de stad Gusselt is getrokken en ze nu alleen bij haar vader woont. Met een zwijgzame vastberadenheid doet Pia waar ze zin in heeft. Zo lijkt het toch voor Arthur en Suzy.

Hun school ligt aan het dorpsplein tegenover de kerk van Kreppezele. Ze lopen rond de kerk, voorbij café Het Hoekje waar John, de vader van Pia, vaak een pintje gaat drinken na zijn werk bij de groendienst van Kreppezele.

Als ze de Kerkstraat in lopen, komen ze bij de kleine bakkerswinkel Bij Maurice. Daar gaan ze soms binnen om een 'kreppe' te kopen, een plaatselijke specialiteit. Eigenlijk is een kreppe gewoon een pannenkoek, maar dan met honing in het beslag.

Wat er eerst was, de kreppe of Kreppezele, weet niemand. Daar wordt in het dorp, en vooral in het café, soms over geruzied.

Een paar straten verderop komen ze aan de rand van het dorp, waar het huis van Arthur en Suzy staat. Daarachter ligt een grote perenboomgaard. De ouders van de tweeling hebben in het bijgebouw van hun huis een perenstroopbedrijfje.

Vanaf daar gaat Pia alleen verder naar het gehucht De Put,

dat achter het Puttersbos ligt. Ze kan de hobbelige weg nemen die rond het bos loopt, maar dat doet ze nooit. Ze neemt het kleine paadje dat recht naar het bos leidt.

Het bos is al eeuwenoud en er worden veel verhalen over verteld. Volgens de legende leefde er lang geleden aan de andere kant van het bos een leeuw. De Leeuwenput, de plek waar hij woonde, bestaat nog altijd. De mannen van de groendienst van Kreppezele gooien de put om de zoveel jaar dicht. Maar na enige tijd is de put er weer. De put is twee meter diep en twee meter breed en onoplettende wandelaars tuimelen er soms in. Gelukkig heeft Pia's papa een stevig touw vastge maakt aan een oude esdoorn en het in de put gehangen. Zo kunnen bosbezoekers weer uit de put klimmen.

In het bos, en zeker in de buurt van de Leeuwenput, gebeurt er nog iets vreemds. Je vergeet er je gedachten: goede en slechte gedachten verdwijnen uit je hoofd. Zelfs de simpelste dingen, zoals welke dag het vandaag is, weet je plots niet meer.

Papa, wiens familie al generaties lang in Kreppezele woont, gelooft rotsvast in alle verhalen over het Puttersbos. Mama, die de nuchterheid zelve is, gelooft er niets van.

‘Natuurlijk vergeet je je gedachten in het Puttersbos. Daar dienen bossen voor: om je gedachten even te vergeten.’

‘Ach, Anja, jij gelooft alleen wat je ziet. Mijn hoofd is altijd leeg als ik in de buurt van de Leeuwenput kom.’

‘Een leeg hoofd, daar zeg je het. Als je geen gedachten hebt, kun je ze ook niet vergeten, John.’

Niet lang daarna zijn mama en papa uit elkaar gegaan.

Pia mocht zelf kiezen bij wie ze ging wonen, mama of papa. Hoe kun je nu kiezen tussen twee mensen die je het allerliefste ziet? Uiteindelijk koos ze ervoor om bij papa te blijven, want hij bleef in Kreppezele wonen en mama verhuisde naar

de stad. Nu gaat Pia om de veertien dagen een weekend bij mama in Gusselt op bezoek.

Voor Pia kwam de scheiding als een verrassing.

‘Waarom?’ vroeg Pia. ‘Jullie maken toch nooit ruzie?’

‘Dat is waar. Als ik ruzie wil maken met je vader, vlucht hij weg. We zijn te verschillend, lieve Pia. Het gaat niet meer tussen ons.’

Papa haalde alleen droevig de schouders op.

Pia gaat het bos in. Suzy en Arthur vinden het stoer dat ze alleen door het bos durft te gaan, maar Pia vindt zichzelf niet stoer. Ze is niet bang van bomen en dieren, dat is alles.

Als je het bos een eindje in loopt, staat er naast het pad een krakkemikkig kamp van takken en touwen. Dat hebben Pia en de tweeling vorige vakantie gebouwd.

Pia's voeten zuigen zich vast in de modder van het pad. Ze kijkt naar de grillige afdrukken die haar schoenen maken in de donkerbruine smurrie. De regen van de afgelopen dagen doet het bos geuren naar grond en groen. De bomen staan er sterk bij en rekken zich uit naar de wolkeloze hemel.

Vogels zingen, kort en helder. Dan neemt de stilte het even over. Maar daar zijn ze weer, ze troeven elkaar af in fel en melodieus gefluit.

Pia gaat op een omgevallen boomstam zitten en haalt een broodzak uit haar rugzak. Ze gaat wel vaker op deze open plek zitten. Bij mooi weer kun je hier eindeloos afwisselen tussen zon en schaduw, koelte en warmte. Uit de broodzak neemt ze twee korsten brood, een klein potje perenstroop en haar zakmes, een verjaardagscadeautje van papa. Ze smeert een dikke laag stroop op een korst en plakt de andere ertegenaan.

Terwijl ze eet, hoort ze geritsel en krakende takjes. Ze ziet

een lichtbruine vacht dieper het bos in schieten. Was het een eekhoorn? Nee, daar leek het dier te groot voor. Een vos misschien? Nee, de vacht van een vos is donkeroranje, dat weet ze. Soms komt er een vos langs als ze hier op de boomstam zit.

Ze gaat weer op pad en neemt aan de splitsing het rechterpaadje naar huis. Het licht van de rand van het bos is al zichtbaar. Opeens ziet Pia een pootafdruk die ze nog nooit heeft gezien. Ze kent de langwerpige afdruk van de eekhoorn en die van de kleine, springerige pootjes van de bosmuis. Maar deze afdruk is groter en de nagels hebben zich scherp in de modder afgezet. Dit dier kent ze niet.

Als ze het bos bijna uit is, hoort ze in de verte een kort gebrul. Wat was dat? Het gebrul van een leeuw? Of leek het maar zo?

Het is geleden van toen ze een kleuter was dat ze dat geluid nog gehoord heeft. Ze weet nog heel goed dat ze in de tuin was met mama en een langgerekte brul hoorde.

‘Dat was de leeuw!’ zei Pia toen en ze spitte haar oren, wachtend of er nog iets zou volgen.

‘Maar nee, Pia, dat zijn maar verhaaltjes’, zei mama. ‘Je hoort de brullende motoren van die jonge kerels die met hun motor op het grasveld bij het bos rondscheuren.’

Pia stapt door het hoge gras naar huis. In De Put zijn er zes huizen waarvan er maar vier bewoond zijn. Pia en papa wonen in een daarvan. Paul, een jeugdvriend van papa, is vorig jaar in het huis van oma gaan wonen. Oma, die dement is, woont nu in het woon-zorgcentrum in het dorp. In het grootste huis wonen Siska en Sven met hun zoontjes Wolf en Beer. Zij hebben de grootste groentetuin van heel Kreppezele, houden bijen en maken hun eigen honing. Pia gaat soms bij Wolf en Beer in de tuin spelen. Dat houdt ze meestal maar een uurtje vol, want

de kleuters zijn erg druk. In het laatste bewoonde huis woont Nelis. Hij is al ouder dan negentig, maar hij is nog steeds fit. Hij rijdt nog altijd zijn gras af met zijn luide, gammele grasmachine.

Pia gaat haar huis altijd binnen via de achterdeur in de tuin. Nog voor ze de deur opent, hoort ze de luide rockmuziek al. Op maandag krijgt papa luchtgitaarles van buurman Paul. Als ze de woonkamer binnenkomt, ziet ze de twee mannen met hun ogen dicht een luide gitaarsolo imiteren. Paul heeft vijf jaar geleden meegedaan aan het wereldkampioenschap luchtgitaar spelen in Finland. Hij is toen wel als laatste geëindigd, maar dat hij door de preselecties is geraakt, is al behoorlijk indrukwekkend, zegt hij zelf.

Luchtgitaar oefenen doe je nooit in je eigen kleren. Papa draagt een zwarte jeans en stoere *boots*, een bruin hemd met franjes en een dikke, gouden ketting met een medaillon rond de hals. Paul draagt een leren jasje met gespen en een bandana om het hoofd.

Pia gaat aan de tafel zitten en blijft naar de mannen kijken die helemaal opgaan in de finale van het rocknummer. Paul zwiert zijn hoofd en lange haren van achteren naar voren en papa steekt de denkbeeldige gitaar de hoogte in terwijl zijn vingers nog sneller op en neer bewegen.

‘Deze keer ging het wel goed’, zegt papa als de gitaarsolo ten einde is.

‘Ik vind echt dat je veel vorderingen hebt gemaakt, John’, zegt Paul. ‘Je durft je meer te smijten en show te verkopen.’

‘Ik ben blij dat jij het ook ziet.’

Pia vraagt zich af hoe Paul kan zien dat papa vorderingen heeft gemaakt als hij zelf met zijn ogen dicht luchtgitaar stond te spelen.

‘Hé, ik ben thuis!’ roept Pia.

‘Ah, Pia, ik had je niet gezien’, zegt papa.

‘Cool nummer.’

‘Ja, Trashhouse’, zegt Paul. ‘Ik heb ze ooit live gezien. Wereldklasse! Maar ik ben eens weg. Thuis ligt er nog een massa werk te wachten.’

Paul drentelt heen en weer. Dat hij nog hopen werk heeft, is waarschijnlijk niet waar. Wat hij voor werk doet, is onduidelijk. Soms zegt hij: ‘Ik moet weg voor mijn werk’, maar dan blijkt hij gewoon thuis te zijn.

‘Ik ken nog een goede mop. Wil je hem horen, Pia?’

‘Tuurlijk, vertel!’ zegt papa.

‘Twee idioten zitten op de trein op weg naar het hoge noorden.

‘Mooi, hé, dat landschap’, zegt de ene.

‘Ik zie niets’, zegt de andere.

‘Nee, natuurlijk niet. Je hebt je blinddoek nog voor, idioot!’”

Papa en Paul vinden het een heel goede mop, want ze komen niet meer bij van het lachen. Pia lacht mee, maar begrijpt eigenlijk niet wat er zo grappig aan is. Waarschijnlijk is het humor voor grote mensen, maar de kans is nog groter dat alleen papa en Paul deze mop grappig vinden.

Zodra Paul naar huis is, maakt Pia haar huiswerk, terwijl papa de raamkozijnen afschuurt en ze voorziet van een nieuw laagje blauwe, glimmende verf.

Daarna eten ze boterhammen, belegd met een omeletje. Papa bakt de allerlekkerste omeletten, met een knapperig korstje maar toch niet verbrand.

‘Ik heb vandaag de leeuw horen brullen’, zegt Pia.

‘Was het wel echt?’

‘Ik weet het zeker. Ik heb me niets ingebeeld.’

Hoewel Pia weet dat papa alle verhalen van het Puttersbos gelooft, zegt hij er bijna nooit iets over. Ook omdat hij weet

dat mama het allemaal verzinsels vindt en ze niet graag heeft dat hij er met Pia over praat.

‘Heb jij de leeuw onlangs nog horen brullen?’ vraagt Pia.

‘Nee.’

‘Wanneer voor de laatste keer?’

Papa aarzelt even.

‘De dag dat oma wegging uit De Put en naar het woon-zorg-centrum verhuisde.’

Papa begint de tafel af te ruimen om aan te geven dat hij het niet meer over de leeuw wil hebben.

Als Pia de volgende dag door het bos naar huis loopt, houdt ze haar blik op de grond gericht. Misschien vindt ze weer zo’n vreemde pootafdruk. Ze speurt rond, maar ziet niets ongewoons.

Pia dwaalt door het bos en vergeet de tijd. Ze neemt haar zakmes en schraapt de boomschors van een lange tak. Als de tak helemaal blank is, zwiept ze zich er een weg mee door de woekerende struiken. Ze vergeet dat ze naar huis moet en trekt het hele bos door.

Plotseling ligt ze op de bodem van de Leeuwenput. Ze wist helemaal niet dat ze in de buurt van de Leeuwenput was! Ze was alles vergeten. Voor het eerst maakt ze mee wat andere dwalende wandelaars weleens overkomt.

Ze heeft een beetje pijn aan haar achterwerk, maar dat is alles. Ze neemt het touw vast dat in de kuil hangt, en trekt zich behendig naar boven. Pas dan beseft ze hoe lang ze al in het bos is. Het schemert al – ze moet naar huis.

Een vijftal meter van haar verwijderd, ziet ze plots een diertje staan. Een stokstaartje! Ze kijken elkaar aan als bevroren. De pootafdruk was vast van het stokstaartje. Wat doet een stokstaartje hier in het bos?

Het lange, magere dier staat rechtop, zijn hangende pootjes houdt hij voor zijn buik. Het stokstaartje oogt schattig en pluizig, maar zijn rechte, trotse houding heeft iets gevaarlijks. De snuit van het dier is spits en strak gespannen, alsof hij zijn tanden op elkaar klemt. Met zijn donkere ogen blijft hij haar star aankijken.

Heel voorzichtig benadert Pia het dier. Ze hoort een kort gegrom als het stokstaartje pijlsnel wegspringt. Ze ziet alleen nog zijn lange, rechte staart nerveus tussen de bomen door schieten.

Als een opgejaagd hertenjong doorkruist Pia nu zelf het bos. Haar boekentas wipt wild mee. Als ze het huis binnenkomt, zit Papa al aan de tafel boterhammen te eten.

‘Waar bleef je?’

‘Ik ben tot aan de Leeuwenput gelopen.’

‘Waar zat je met je gedachten dat je zo ver het bos bent ingegaan?’

‘Ik dacht helemaal niets en voor ik het wist, lag ik in de kuil.’

‘Ah, was het zo’n dag. Dat is bij mij heel lang geleden.’

‘En toen ik uit de kuil klom, stond er plots een stokstaartje voor mijn neus.’

‘Een vos?’

‘Nee, een stokstaartje. Ik ken het verschil toch wel?’

‘Dat is onmogelijk. In het Puttersbos zitten geen stokstaartjes’, zegt papa.

‘Het was een stokstaartje!’ roept Pia.

Ze loopt naar haar slaapkamer en gooit zich kwaad op het bed. Waarom gelooft papa niet dat ze een stokstaartje heeft gezien? En waarom deed hij zo nerveus?

De rest van de avond wordt over het stokstaartje niets meer gezegd.

Van Driel, Reinhilde
Stokje

© 2023 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Reinhilde Van Driel
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Coverillustratie: Martijn van der Linden
Omslagontwerp: Daniël Peetermans
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: vriendschap, echtscheiding, fantasie

D/2023/0034/46
ISBN 978 90 02 27799 3
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.